

den borgerlige Straffelov, men man fandt den paa en vis Maade rigorøs i adskillige Punkter. Jeg skal nævne et eneste Exempel herpaa, nemlig den formentlig altså hyppige Anvendelse af Livsstraf. Man havde endvidere indvendt imod den, at den ikke havde taget tilstrækkeligt Hensyn til Forbrydelsens subjektive Moment, til den Hensigt eller den Bewidsfthed, hvorunder Forbrydelsen var begaaet, men at Straffeloven hvilede altså stærkt blot paa den rene objektive Forbrydelse og dennes umiddelbare Følger. Endelig antede man over, at der ikke var draget en tilstrækkelig Grændse mellem, hvad der var foregaaet i Tjenesten eller i Anledning af Tjenesten og udenfor den militære Tjeneste, og jeg skal sige til, hvad der staar i Forbindelse dermed, at der ikke var draget nogen tilstrækkelig Grændse mellem Forbrydelser, begaaede overfor Foresatte, og Forbrydelser, begaaede overfor Overmand. Det er disse forskellige Indvendinger, som i sin Tid blev drøftede af det den Gang nedsatte Udvalg, og i en vis Grad fandt de ogsaa deres Udtryk i Endringsforslag, der bleve stillede, og hvoraf en Del blev vedtagen her i Thinget. Jeg skal saaledes nævne blandt de Punkter, som bleve ændrede ved Udvalgets Initiativ, og som den ærede Krigsbestyrelse nu ogsaa er gaaet ind paa ved Forelæggelsen af dette Lovforslag, §§ 106, 189 og 190, der angaa de Bestraelfer, som man i sin Tid gjorde for at hævede saa meget som muligt ogsaa i den militære Straffelov det subjektive Moment. Man har paa disse Steder søgt ikke alene at holde sig til de objektive Forbrydelser, men ogsaa til den Hensigt eller Bewidsfthed, hvormed de ere begaaede. Jeg skal saaledes nævne, at der i § 106 handles om at føre Klager paa en saadan Maade, at det kan foranledige Misnoie blandt Krigsmænd; der er der føjet til, at dette skal være fket paa en saadan Maade, at Bedkommende „har bundet kunne indse“, at det vilde medføre noget Saadant. Man vil deraf forstaa Tendentsen i disse Endringer, der ganske vist ikke gaa saa vidt, som en æret Taler ved 1ste Behandling her i Salen i sin Tid forlangte, men som dog i de fleste Tilfælde søge at imødekomme de udtalte Ønsker. Man har nemlig paa ingen Maade kunnet — det kunde Udvalgets Flertal i sin Tid heller ikke, saa lidt som jeg tror, at det ærede Medlem, der førte disse Anker, selv kunde det — absolut fastholde den Betragtning, at der overfor disse militære Forseelfer ikke bør anlægges en anden Maalestok end den, der indeholdes i den borgerlige Straffelov; thi det er jo klart, at den blotte, objektive Forbrydelse og dens umiddelbare

Følger have en ganske anden Betydning overfor Krigsmagten end overfor de almindelige, borgerlige Forhold. Jeg skal nævne et andet Punkt, som i sin Tid blev ændret, nemlig § 50, som handler om Følgerne af Drukkenskab; der har Krigsbestyrelsen ikke optaget Udvalgets Forslag i sin Tid, og jeg ser ikke af hvilken Grund. De nugældende Krigsartikler bestemme, at Drukkenskab ikke alene ikke skal være nogen formildende Omstændighed, naar en Forbrydelse er begaaet, men tværtimod en stærkende, altså, at der ikke alene skal straffes for den begaaede Forbrydelse, men tillige for Drukkenskrabet. Dette er jo en overordentlig haard Bestemmelse, og det turde vel næsten være tvivlsomt, om den virkelig bringes i Anvendelse. Regjeringens Forslag gaar i § 50 saa vidt, at Hensynet til Drukkenskab ingen Indslydelse skal have paa Bestemmelsen af Straffen. Der blev i sin Tid her i Folkethinget fra juridisk Side med Styrke gjort gjældende, at man skulde gaa videre og erkjende, at Drukkenskrabet burde være en formildende Omstændighed ved en begaaet Forbrydelse selv under militære Forhold. Saa vidt turde Udvalget ikke gaa, og jeg tror med al Ret; thi det kan ikke nytte, at man siger, at Forbrydelsen er begaaet i fuldskab, naar der som Følge af Forbrydelsen er fket saa store Ulykker, som det er muligt, at der kan ske under militære Forhold. Udvalget vilde dog, at den Bestemmelse i § 50, som siger, at Drukkenskab ingen Indslydelse skal have paa Straffebestemmelsen, skulde være saa stærkt som muligt indskrænket til de egentlige militære Tjenestefager. Man søgte at redigere Bestemmelsen paa den Maade, at man foreslog, at det skulde hedde: „ved Overtrædelse af Pligter mod den egentlige militære Tjeneste“ skulde de omtalte Straffemidler bringes i Anvendelse, medens man fandt det Udtryk, som dengang var foreslaaet, og som ogsaa nu er blevet bibeholdt i Regjeringens Forslaget nemlig: „ved Overtrædelse af Tjenestepigten“ for vagt og mente, at der kunde gives det en Anvendelse, som gik ud over, hvad man ønskede, at man skulde blive staaende ved. Jeg veed ikke, af hvilken Grund den høitærede Krigsbestyrelse ikke har optaget denne Endring. Jeg skal sige til, at da Marinen, eller i alt Fald forskellige Marineautoriteter, i sin Tid var bleven spurgt om denne Bestemmelse, var den tilbøielig til at stille sig paa det i juridisk Afgjørelse hævede Standpunkt, at anerkjende Drukkenskrabs Hensynet som formildende Omstændighed. Blandt flere af disse, om man vil, mindre Endringer, som jeg ønsker blot at berøre, er der